

Bibliotheca Rhetorum

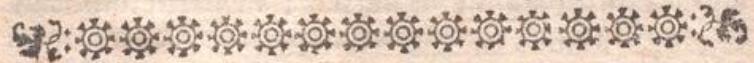
In Quo Orationes Sacrae, & Panegyricae

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

De Pietate erga B. Virginem. Oratio VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71028](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-71028)

DE PIETATE

Erga

BEATAM VIRGINEM.

ORATIO VII.

*Qui me invenerit, inveniet vitam, &
hauriet salutem à Domino. Sap. 13.*

Magnam esse apud Deum Virginis Deiparæ auctoritatem ac gratiam, & ita magnam, ut major esse nulla possit; tantam esse vim illius patrocinij in re salutis potissimum, ut quibus voluerit, ijs facilem beatæ immortalitatis aditum recludat; denique sic affectam illam esse in unum quemque nostrum, ut opiuulari nobis delicias reputet suas; nemo est, Adolescentes Christiani, qui non fateatur, nisi fuerit ille B. Virginis obtrectator malevolus, aut ipsius gloriæ invidus æmulator. Quantam enimvero oportet esse illius potentiam, quæ Omnipotentis Dei filia amantissima nuncupatur? quales esse debent ejusdem in promovendo salutis humanæ negotio partes, quæ salutis ipsius auctorem ac premium purissimo sanguine complexa sit? Uno verbo quis tenerimos charitatis sensus requirat in eâ, quam divini Spiritus, hoc est castissimi amoris Sponsam agnoscat. Quis ergo designatam hinc fuisse divinæ vocis oraculo B. Virginem inficietur; quam qui invenerit semel, & fideli obsequio demeruerit, certam obtainendæ ab ipso Domino salutis

salutis fiduciam habeat. *Qui me invenerit, inveniet
viam & hauriet salutem à Dōmino.*

Nunc age; quibus tandem gradibus ad optatum illud sacræ Virginis patrocinium pervenire quis potest. quo pretio certum illud salutis æternæ pignus redimiri: quas ipsa Virgo Deipara in ijs a desse vult doles, quos suorum in numero, & tanquam in albo recenseat. Nam quid dissimilem inveniri permul- tos, qui Mariæ præsidio ac gratiâ, tam fruistrâ, quam temerè gloriantur: qui Clientis ac Filij Deiparæ appellationem usurpant, quid ipsa valeat, ignorant: qui ad eam, quam suis Virgo pollicetur, aspirant mercedem, cuius nullam omnino partem conse- quentur. Idipsum hodie mihi propositum velim, Adolescentes, ut exponam vobis breviter; qualem esse eum oporteat, qui Mariæ servus ac filius revera sit, eoque nomine jus ad ipsius patrocinium ac cli- entelam habeat.

Tribus omnino rebus se prodit Deiparæ Vir- ginis obsequium. Peculiaris quadam atque externâ p̄ij ac religiosi cultûs significatione: hoc primum. Integritate morum ac vitæ sanctimonia, hoc Alterum. Denique ardentissimo cultûs ejusdem uen- di ac promovendi studio, hoc Tertium. Atque hæc tria sunt, in quibus fidem obligant suam, quotquot Sodales B. Virginis nuncupantur, dum proficiuntur, palam & aperte: *nunquam se Mariam derelicturos neque contra illam quidpiam dicturos aut facturos, ne- que permisuros, ut à suu subditis aliquid contra ipsius honorem unquam agatur.* Dicamus de singulis, quantum patientur temporis angustiæ, antequam ad commendandum Mariæ ejusdem patrocinium veniamus.

I. P A R S.

Ac primò quidem, quam putatis illam esse p̄ij religiosique cultûs, ad quem Mariæ cientes erudi-
tūtus

F

UNIVERSITÄT

untur significationem, aut quibus demum officijs continetur: Illa perstringo paucis, Adolescentes, ac delibo tantum. Accedere frequenter ac piè ad sacram divinorum mysteriorum communionem, usq; diebus potissimum, quibus aliqua Mariæ festivitas recurrit: exercere identidem in ipsius honorem jejuniū, aut aliquam aliam afflictionis corporeæ partem ultrò suscepit: invisere pauperum & agiotanum domos; opem ferre laboantibus: excitare jacentes, recreare perditos, afflictos consolari. Desiderare genium aliquā pecunia partē, quam misericordia in solatium ac salutem impendas: implorare assiduis precibus præsentissimū B. Virginis præsidium, frequentem esse in celebrandis ipsius laudibus; crebros de eadem ipsiusque virtutibus miscere sermones, excitare se in vicem ad ipsius honorem quācumque ratione promovendum: habere certum quoddam ac fixum precum quotidianarum pensum, quod persolvas illi fideliter; ac religioni ducere, si quam earum partem negligentiā prætermiseris: gestare signum aliquod sive tesseram, quæ perpetuò revocet memoriam illius fidei, quam Mariæ juraveris. Quid multa: adesse diligenter & assiduè illis cœtibus, qui ad celebrandas ipsius laudes congregantur: largiri libenter aliquid de suo ad ipsius ædium, vel imaginum ornatum ac decorē. Parco commemorare alia piæ mentis ac sedulæ voluntatis officia, in quibus aut excogitandis, aut perficiendis ingeniosus semper invenitur, quisquis Deiparam sincerè veneratur ac colit.

In his porro rebus externus Mariæ cultus positus est, & qui se Virginis obsequio mancipant, in ijsdem exercendis strenuos esse ac sedulos oportet. Nam cavete sedulò à perniciosis illorum opinionibus, qui persuadere vobis aliquando præsumerent, istum pietatis externæ apparatum ferendum quidem esse in junioribus, quorum ætas imbellis ac tenera

fo-

fomentis ejusmodi stimulisque egeat; at aliud in viris solida magis virtutis specimen requiri: colendam esse animo Virginem, non inanibus ac superstitionis plerumque obsequiis, quibus illa facile caruerit, si modo sacerdos suis in Clientibus virtutum suarum imitatores tibi gratuletur.

Quem enim alium injere Novatores agendi morem, cum veteres piorum operum usus ab orbe Christiano rejicerent? Nam quod pertinet, inquietabant, cultus ille tam varius, tam multiplex: quid sibi volunt revocatae postlimonio tot inutiles ceremoniae, ubi Fides una ad salutem sufficit? Evidem non inficior, quam propè nullo ponendus sit in loco ille Virginis beatae cultus, qui nihil praeter meram phaleratae pietatis ostentationem praefere ferret. Scio requiri in primis affectum animi & cupidam placendi voluntatem, quae morum innocentiam, & sedulam virtutum ejusdem Virginis aemulatione se probat. Verum nemo pariter, nisi temere, negaverit affectum illum animi, & devotam ad obsequendum voluntatem, quam certi quidam homines in opere gloriantur, esse quid fictum penitus, nisi prodeat foras & in opus erumpat. Ac quemadmodum Jacobus testatur emortuam esse fidem illam, quae operibus bonis destituta sit, ita fateri necesse eit, inanem esse ac vacuum Mariæ cultum, qui nulla piorum actuum exercitatione sustentetur.

Sed quid in re tam aperiā diutius immoramur, praesertim ubi ipsa loquitur Ecclesia, & se facti auctorem ac ducem exhibet. Agite; an illa Virginis in cultu otiosa eit, aut nos segnes esse atque inertes patitur. Enumeret enim verò, si quis potest, quot & quam varijs religionibus ad ornandam, venerandamque Deiparam Ecclesia veri, relique arbitra Christiano populo facem prætulerit. Cedo partem aliquam tota Virginis in vita, quam singulari solennitate non consignarit. Cogita ab ipsius Concep-

purissimo ad triumphales ejusdem in cœlum ingressus, quam multas prædicandis Mariæ laudibus festivitates instituerit. Attende singulas per hebdomadas præfixum Ecclesiæ auctoritate ac designatum diem unum, qui Virginis nomen ac præconium præferret. Adde mirabilem piæ, bonæque matris providentiam, quæ, ne tempus ullum à persolventis Deiparæ meritis honoribus vacuum præteriret, ter in die salutandæ illius ac invocandæ voluit nos admoneri. Quid etiam innumeræ Precationes ab eadem Ecclesia aut informatas aut approbatas, quibus in anguitis rebus, in ærumnis, in laboribus, in quotidianis vitæ, salutisque periculis Deiparæ præsidium, opem, patrociniūmque posceremus; quid Officium divinum loquar, ipsum facio sanctæ Missæ sacrificium communibus Christi, ejusque Matris laudibus plenum ac refertum? Quid referam Regna, Provincias, Urbes, Collegia, Societates, quæ peculiari augustæ Virginis clientelâ gloriantur? Quid erecta in ejus honorem templo? Uno verbo, percurrite universas orbis Christiani plagas, si forte colitur uspiciam Christi nomen, ubi nomen Mariæ, & magna apud Filium ipsius gratia ignoretur. Nihil hic dictum ambitiosius, Adolescentes, & ad B. Virginis commendationem magnificientius exaggeratum: nihil non exactum ad severas Ecclesiæ leges: illa certissima credendi, agendique regula est, quam declinare nemini liceat. State porro tam firmis, tamque solidis fundamentis, neque vos ulla rationum humanarum momenta à deferendo Mariæ debito culu deterreant.

Alterum est obsequij genus, quod à suis Clientibus B. Virgo sibi vindicat, integratatem morum dico, & innocentiam vitæ; sine quâ nemo gratum præstare servitium confidat. Nam quantum illi spe falluntur suâ, qui externi cultus in umbra tuti, corruptæ vitiiorum interim indulgent, neque abutu dubi-

dubitant Mariæ nomine ad peccandum tranquilliūs, & suam in tuendis flagitijs perversitatem confirmādam. Tu scilicet ultrò feras tuis in Clientibus, Virgo sanctissima, quod ab indole tua, quod à tuis moribus alienissimum semper fuit? Tu superbi hominij cionis preces ac vota patiens audias, quæ tam abjecte sensisti de teipsâ, ut ancillam Domini te dices, dum ejusdem mater salmabâre? Tu profectas ab ore maledico laudes excipias, quæ benignitatis ac mansuetudinis exemplum, dum viveres, extitisti? Tu corrupti Juvenis & libidinum foribus inquinati munus quodlibet habeas acceptum, quæ tam impensè caitimoniam coluisti; ut vel ad aipe-
tum viri expavesceres? ut auditio divino maternitatis nuncio pudori meuens animo turbareris? ut abnueres fieri Dei mater, si quod inde virginitati tuæ detrimentum ingrueret?

Ah! discite Mariam nosse meliūs, Parthenici cultores, quos solutionis vitæ licentia reos coar-
guit: hoc inducite in vestros animos, nullo ponen-
dum in loco studiosæ quantumlibet mentis obsequi-
um, quod criminum labes & cordis depravati cor-
ruptela inficiat. Nam quis vulgo fructus est ordi-
nati tam male cultus, nisi ut Hæreticis pariter atque
impiis, pietatis in B. Virginem cavillandæ occasio-
nem præbeat. Vetus est Novatorum hæc querela,
aut iniqua potius objurgatio, haberi Mariam à nobis
tanquam Numen, quæ Numini ipsi nec dignitate,
nec potentia cedat: nostram in ejus patrocinio ita
collocari fiduciam, ut carere Christo quis possit,
nec tanti putet Filium hostem experiri, qui parentis
in benevolentia conquiescat. Jam si perniciosus
error ille serperet, & inveniret fidem, qui certum
ad promittit pravè quantumvis ac nequiter viventi-
bus præsidium, modò levioribus officijs ad Virginis
gratiam adrepant, quantum pondus adderet ad fo-
vendam impiorum hominum in suâ perversitate

pertinaciam? Nam quis tam perditè malus est, aut
salutis tam inimicus suæ, qui tranquillam in vita
licenziore pacem aliquo precationum penso, aut
fragilibus alterius generis officijs ultrò non redimat;
qui hác mercede compendiofam ac facilem sub cli-
entelâ Virginis tibi munire viam dubitet: Hác spe
freti dum vivere turpiter non desinunt pietatis veræ
illusores, qualem nōm in tuo labem, Virgo sanctissi-
ma, quantum patrocinio tuo dedecus accer-
sunt!

Verùm quod illi vicissim cultus inconsulti aut
potius contemptæ religionis præmium referent?
Etenim in extremo illo & decretorio die, quo sede-
bit Christus boni, malique arbiter, & universi
orbis judicium facturus; iunc infortunati homines,
qui se med'os inter reprobos delaptos fuisse ientient,
conversis ad Mariam oculis ac precibus exclama-
būt cum impiis, de quibus apud Iaiam mentio est.
*Jejunavimus, ô Virgo, & non aspexisti: humiliavi-
mus in manus nostras, & nescisti.* Isa. 58. Quid ergo
nobis profuit jurare nōmen in tuum, & inter Clien-
tes tuos nōmen ambire? quid juvat quotidianas
preces tam sedulò, tam religiose tibi peritoluisse?
quod recidit gloria Parthenici fodalis appellatio,
quam circumfulimus ad pompa in, tuorūmque ho-
stium æmulationem, si nullum miseris in rebus be-
nevolentiae tuæ, tuique patrocinii fructum percipi-
mus? Inutiles querelæ & supervacanea complora-
tio, quam Christi Mater eodem pacto illudet, quo
Deum impiorum observations ac jejunia legimus
illusisse. Numquid, reponet illa, tale est jejunium,
quod elegi, infelix, quisquis hunc mihi phalerati
cultus apparatum ambitiosè jaēitas? hoccine de-
cuit pietatem in me tuam & obseruantiam contine-
ri, dum effrenatis cupiditatibus impunè frena laxa-
bas. ah si placere voluisses, & me benevolam, &
amicam experiri, debueras emendare mores ante
omnia,

omnia, & vita integratam æmulari. Nam quid mihi cum insolente superbiâ, cum indole efferaâ, & intraetabili, quæ tot accedit odia, tot procreavit inimicitias, tam insuperabiles fraternæ charitatis moras objecit? quid mihi cum illo concupiscentiæ fomite, quem non modò non restinxisti prudenter, ut decebat, subtrahendo pabulum ac somentum, sed inflammasti magis, ac magis; dum molles voluptatis illecebras se labare, dum liberoribus colloquijs indulgebas, dum pascebas oculos obscenis imaginibus, dum pernicioſas societas, nequorum adolescentum cœtus frequentabas, dum inertiam languebas in otio, & laboris impatiens omne studiorum genus, quasi crudiores cibos nauseabas? quid mihi cum amore ludi, cum assiduis commissationibus, cum violatione Sacrorum, cum Sacramentorum abusu, cum vita ex omni parte depravata? His mederi oportuit, si haberit te filiorum in numero, si me parentis loco habere libuisset. Tunc enim verò, Adolescens Christiane, propitiiam tibi Mariam sensisses. *In hoc abusus, & exaudiens; clamabis.* *& dicit, ecce adsum.* Igitur externam pii cultus significationem cum innocentia morum consociet, quisquis Mariam ex animo colere, & certum in ipsa præsidium voluerit experiri.

Tertium est devotus in Virginem Deiparam animi specimen, cultum ipsius & gloriam tueri viriliter, & quocumque modo etiam promovere. Neque verò testandi sui in eam studij frequens, ut vivitur, occasio defuerit. Est enim hoc Mariæ, uti Religionis ipsius fauum, ut nemo extiterit Sacrorum hostis, qui non apertas illi inimicitias declarâit. Imò quoties petitus est Christus per Mariam, toties ad labefactandam filij gloriam, de parentis auctoritate ac gratiâ certatum est. Vide ergo qui te Clientem Virginis profiteris, ut ad tuendum ipsius honorem comparatus accedas, si quando adversarij insurgent.

surgent. Atque utinam tam multi quotidie non offendiderentur! Mitto hic appellare Novatores, quorum ingenium, ut ad abolendos germanæ pietatis sensus omnes est natum, ita ab exhibendo Mariæ cultu semper abhorruit. At inter vos ipsos, in medio juventutis illius, cuius confortio utimini, ut occurrunt saepe, qui nec auspicijs orti tam felicibus, nec tam liberalibus culti institutis, aut virtutis ignorantium pretium, aut eandem nunquam experti despiciunt. Quam primum est ab ijs jactari multa, quæ pietas non ferat, quæ bonis moribus non congruant, quæ vestrum in Virginem sanctam studium, affiditatem, obsequia, aut elevent, aut cavillentur. In ijs rerum adjunctis qualem decet eum esse, qui soleme Deiparæ sacramenum dicere se meminerit: cui res ejusdem, cultus & gloria cor- diunt? An fileat ignavo correptus metu? an ferat impune grassari effrenem licentiam, si coercere illam pro sua auctoritate possit? an saltet testari parcat quoquo pacto, quantum tibi displiceat, quidquid religionis in probrum & Deiparæ dedecus circumfertur?

Verum Mariæ Clienti videri satiis non debet illæsum Virginis honorem præstissem, nisi eundem pro virili parte promoveat. Id verò quam potestis commode, Adolescentes, si vos Dominæ vestræ ac Patronæ amantissimæ gloria existimulete! Nam quid in mora est, quominus vestris interlocios colloquijs colendæ Virginis & amandæ studium inspiratis? cur expertes & ignari utilitatis ac commodi, quod liberalis ejusdem famulatus parit, per nos non eruditantur, quanta sit ipsius apud Deum auctoritas ac gratia; quam multa veris amantibus bona largiatur; quam certum sit in ipsius patrocinio praesidium; quam dulcem in extremo rerum limite pretiosæ mortis fiduciam afferat. Cur intra penates domesticos, ubi, qui vobis & familiæ vestræ servitum

præ-

præstant, rudes vulgo sunt & imperiti rerum æternarum, non inveniant in vobis Doctores ac Magistros, quorum verbo & exemplo dicant Mariam toto corde venerari, & in ipsa spem æternæ salutis alteram post Deum collocare. Nolite dubitare, Adolescentes, quin parentes vestri tam piæ æmulationi suffragarentur, & novos ex studio vestro pie-tatis stimulos ipsis persentiscerent.

Hæc sunt, Adolescentes, quibus B. Virginis cultus ac veneratio continentur, hæc sunt, quæ Virgo sanctissima suis à Clientibus in fidei & obsequij specimen reposcit. At quam vicissim veri Mariae Clientes cultus sui mercedem expectent; quam spem ipsa fidelis obsequii faciat, altera Orationis parte videamus.

II. P A R S.

Agite, qui strenuam ac diligentem in colenda Virgine sanctissima operam ponitis, agite, inquam, & spes hodie veitras dicite. Agnoscite quid vobis à potentissima domina, quid ab amantissima matre expectandum sit; si tamen in eo, quod vovistis illi obiequio, in eo quem jurastis toties amore, fideles ac conitantes sitis.

At quoniam beneficia, quæ nobis à beata Virgine derivantur, tam multa sunt numero, ut de singulis dicere Oratione brevissimâ non liceat: illud habebō satis in præsentia attingere, quod momenti inter cætera maximi est, & quod omnium instar meritò potest nuncupari. Singulare nimirum intelligo istud auxilij genus, quod in re salutis sibi jure polliceatur, quisquis verè & ex animo Mariam colit & observat. Quare non persequar hic operi sùs, Adolescentes, quanta & quam multa extent ab omni ævo illius, quo Clientes suos prosequitur, amoris monumenta: non dicam, ut eos filiorum in numero computet, ut continuò præseries oculis

F s ha.

habeat, ut soveat in sinu, ut omnia maternæ charitatis munia in singulos exerceat. Non retexam hic longam eorum feriem, qui liberalem ac munificam ipsius manum sensere; qui præsentem apud ipsam difficultissimis in rebus opem, singulare varijs in periculis præsidium, certum adversus carnis illecebros, & dæmonis insidias perfugium habuerunt. Non eruam è veteribus sacrorum Annalium monumentis famosa cultu Mariæ tot nomina, Irenæos, Cyrillos, Epiphanios, Damascenos, Anselmos, Bernardos aliisque numero infinitos, tanto illistroribus cumulatos donis ac gratijs, quantò ardentiore in Virginem studio exarserunt.

Vestrum ipsorum judicium, vestra existimatio sit, Adolescentes. Nam liceat mihi ad vestram conscientiam provocare: este mihi testes singularis illius providentiae, qua Dei Mater suorum commodis ac salutis invigilat. Vos in primis interrogo, qui Mariam teneris ab annis in Dominam, in Patronam, in Matrem elegistis; qui constantes in obeundis seduli Clientis partibus nihil de pristino fervore remisistis. Narrate, si potestis, quām uberes veterum officiorum suorum perceperitis. Agite, an frustra sollicitatiis unquam tam pia parentis nomen an angustis in rebus, in periculis, in laboribus opem ipsius & amicam manum detuleratis? an in tuenda præseruum ætatis vestrae innocentia inerem & otiosam ejus vigiliam experti estis? Ah! si varia inter discrimina, quibus juvenius obnoxia est, illibatum hactenus integritatis vestrae florem conservatis; si vix enatam cupiditatis malæ labem compressitis in oculu ipso, atque extinxitis; si pudori veltro insidiantem spiritum nequam tam prudenter quām fortiter repulstis; si peccati fæditas vobis horrorem incutit, si virtutis amabilitas placet; si nondum pervasit vestros animos, aut etiam pertentavit

tentavit illecebrosa mundi corruptela ; imò si declinandæ illius gratiâ vestrum aliqui perenne cum ipsa divortium meditarentur ; an dubitatis tot conciliatricem gratiarum , tam piarum cogitacionum auctorem Mariam agnoscere ?

Sed quid hæc moror salutis vel præludia , vel adjumenta , quæ suis affatim & plenâ , ut sic loquar , manu Dei Mater impertit : Salutem ipsam quam certè procuret ; quam securum per tramitem ad felicem salutis æternæ portum Clientes perducat ; uno verbo , quam verè Sapientis ore pronuntiet : *Qui me invenerit , inveniet vitam , & hauriet salutem à Domino* Sap. 12. opera pretium est demonstrare.

Una eit ad salutem æternam via Mors Sanctorum , quam pretiosam in conspectu Domini regius Vates Psal. 125. pronunciat , propriea quodam sola felicem ad beatam immortalitatem aditum recludit. Neque enim homini Christiano satis est , contritam virtutum omnium exercitatione vitam vivere , nisi tanfaustis initijs par exitus respondeat. Scilicet , inquit Tertullianus , *In Christians non queruntur initia , sed finis.* Huc ergo tota mentis nostræ contentio seratur , necesse est ; hæc debet esse laborum nostrorum meta ; ad hoc nascimur , spiramus , vivimus , ut Sanctorum obire mortem aliquando contingat. Verum quam expetenda mors ejusmodi , tam arduum est quiddam ac difficile illius fieri compotem ; ubi sacra veritatis oracula conceptis verbis admonent , non esse cujusquam in facultate positum perseverantia finalis gratiam promereri. Hoc pretiosum amoris sui pignus Deus pro jure suo largitur ad arbitrium ; & , quod perditissimi peccatoribus aliquando non abnuit , id ipsum justis quidem , sed impervijs humanæ menti judicijs vitæ probatæ viris non semper impertit.

Hinc

Hinc porrò quis tam mundus ab inquinamentis scelerum, quis tam nihil sibi conscient, qui perpetuo non vivat in metu, incertus an amore, an dignus odio, cùm erit moriendum, inveniendus sit. Tamen nolite despondere animum, imò spes inde vestras discite, vos ô, quos Virgo sanctissima suam in fidem ac clientelam recepit. Intelligite, quām non frustra sponzionis & devotionis vestræ in gratiam postuletis à Maria, ut vos in hora mortis non deserat. Is enim Beatæ Virgini præcipuus incumbit labor; hanc sibi provinciam vindicat; huc illius preces, vota, obsecrations pertinent, ut, quos Clientes habet & amicos, iij justorum morte moriantur. Quin & ipse Christus indulgens Matri, dum obsecrū penitus & abicōnditum voluit esse divinæ prædestinationis mysterium, nobis in Maria dedit, unde spem salutis certam quodammodo haberemus. Atque ut mortalium animos ad reverentiam & amorem parentis optimæ magis ac magis accenderet, constituit illam tanquam Dominam & arbitram supremæ illius gratiæ, quæ tam arctam cum salute ipsâ necessitudinem habet.

Verum ne temerè dictum illud à nobis, aut saltem magnificè plus æquo ad B. Virginis commendationem videatur; consulamus in re tanti momenti fidam divini Spiritus interpretem Ecclesiam, & quid iuper eâ re credendum sit, ab illa perdiscamus. Hæc illa est. Adolescentes, cuius admoniti oraculis ita Mariam compellamus. *Sancta Maria Mater DEI, ora pro nobis peccatoribus, nunc & in hora mortuæ nostræ.* Ecquid illam putatis à Filio precari jam jam morituris, nisi perseverantia gratiam, quam semel nobis si precabitur, an consentaneum est vereri, ne Maria repulsam ferat? Has etiam sibi servavit, si Ecclesiæ testimonio credimus, Virgo beata partes, ut Clientes suos, cùm ad extremam rerum lineam pervenerint, à Dæmonis

nis infidijs præstet incolumes. Sic enim Ecclesia canit beatam Virginem alloquens, *Mira Mater grata, Mater misericordiae, tu nos ab hoste protege.* Terribilem sanè, & suprà quām dici potest homini præfertim moribundo metuendum hostem! Tamen quid vel infrendens in eum valeat, quem tuendum ac protegendum Maria suscepere? Verūm quām dulce eit & plenum solatio, quod Ecclesia Virginem interpellans confidenter adjicit, *& horā mortis suscipere.* Erit igitur tui, ô Virgo sanctissima, muneris, ut defunctos hujus vitæ casibus tuas in manus excipias. Felicem ô nimis conditionem nostram, si tam piæ parentis in manus venerimus! Nam quævis nos avellat inde? quis hostium furor tam immanis, qui medijs e Mariæ complexibus nos eripiat? Quanquam sit instar omnium, per melicet, ad incitamentum fiduciæ, ad amoris incrementum illa deprecatio, quā singulas divini Officij partes Ecclesia complectitur, ac terminat. Et *JESU M. benedictum frumentum ventris tui nobis post hoc exilium ostende.* O clemens, ô pia, ô dulcis Virgo Maria! Scilicet, si nec falli, nec fallere Ecclesia potest, per Mariam dabitur nobis ex hoc peregrinationis loco decedentibus, ut Christo JESU, benedicto virginalis ipsius uteri fructu perfruamur. Eequid, amabo vos, Adolescentes, dici poterat, vel ad excitandas spes nostras potentius, vel ad confirmandam contra mortis accessum fiduciam nostram optatius?

Nihil ego jam mirer, si tam luculentis Ecclesiæ testimonijs freti tot sancti Patres, totque Doctores sapientissimi sic extulerint B. Virginis potentiam, nihil ut accedere ad eam posse videatur. Nam quid ego proferam nubem illam testimoniū, qui Ecclesiam ducem secuti tam præclarè, tam magnificè Virginis beatæ patrocinium commendarunt. Hi gratias quascunque, quæ hominum in genus derivantur,

com-

communicari per Mariam affirmant. Iſti eādem ex-
orante indulgeri peccatorum veniam accurate de-
ſendunt. Illi palām & apertē pronunciant, ſic in eā
poſitam eſſe ſpem ſalutis, ut ejuſdem cultus via ſit,
quam ingredi unumquemque oporteat. Alij proſi-
tentur nihil eſſe desperandum, quidquid per in-
vocationem ipſius petiēris. Alij negant ullā tempo-
ruim memoriā quemquam Mariæ ſervūn perjille.
Ita loquuntur Bernardus, Anſelmus, Chryſto-
mus, Anguſtinus, qui non tam ſuo, quām Eccle-
ſiæ Spiritu afflati, hanc inter cæteras Mariæ præ-
rogativam tribuerunt, ut in re ſalutis jus quām iu-
premum exerceret. Eisdem & nos eruditii confir-
matique oraculis certam, indubitatāmque ſpem
habeamus, id affore nobis in Maria præſidium,
quod in extremo viuæ diſcrimine conſtitutos recreet
ac conſoletur.

Sic erit, o Virgo ſanctissima, cūm veneſit ille
dies ultimus, qui viuæ finem imponet; in his tem-
porum ac diſſicultatum anguſtijs, te piam, te cle-
mentem, te propitiām experiar. Cūm derel-
ictus à meis, deſertus à parentibus, deſtitutus re-
bus omnibus neminem habebo, cujus fidem & o-
pem implore, tu mihi rerum omnium loco non
deeris. Cūm defiſcent unā cum corpore vires ani-
mæ, & iners languor totum obruet; tu præiens
adversus infirmitatem remedium, & invictum con-
tra languorem robur ſufficies. Si me præteritorum
recordatio delictorum deprimat nimium, & affli-
git, tu jacentem eriges, & affliſtum conſolabere.
Si videbor impar hoſtium conatibus, qui ſalutis
meæ inſidias comparabunt; tu cœleſtia ſuppedita-
biſ arma, quibus eorum furor retundatur. Si me
propinquæ æternitatis metus exanimet; tu novam
addeſ fiduciam, & impertiendæ mox miſericordiæ
conſcientiā iuſtentabis. Tu denique roborabis fi-
dem,

dem, spem incendes, charitatem inflammabis, ut
tuis ad extremum usque spiritum beneficis recre-
tus in ipsa sanctissimi tui nominis invocatione e-
moriar.

Erit aliquis vestrum Adolescentes, quem redditum
Deiparae obsequij plementat? qui se magis ac magis
ad eandem calendam, & amandam non evitumulet?
qui felicissimos inter vitae suae dies illum non ponat,
quo se B. Virginis fidei ac clientelae tempus in omne
consecravit? Felicem enim verò, forunatumque
diem, qui tot gratiarum fons uberrimus extitit, &
in novos deinceps rivos, dum veniat extremus
dies, erumpet. In spem igitur tanti tamque singu-
laris boni renovemus ex toto corde, quod B. Vir-
gini diximus jam toties, perpetuæ servitutis ac fidei
sacramentum. Ecce præibo vobis ultrò ac volens,
vos dicentem animis prosequimini.

Sancta Maria Mater DEI & Virgo, Noste in
Dominam, Patronam & Matrem eligimus. Do-
minare nostri tu, Virgo sanctissima, quibus nihil
tam dulce ac decorum est, quam fidele in omne vi-
ta tempus tibi obsequium præstare. Et quando
Matrem te dici non gravaris, habe nos, quotquot
sumus, filiorum in numero, & da, ne quid indig-
num tam honorificâ appellatione admittamus. Ve-
rum quia nemo nostrum ignorat, nihil tam displi-
cere tibi in ijs, qui tuâ fide ac clientelâ gloriantur,
quam pravitatem morum ac corruptelam, hoc pro-
videbimus præter cætera, labes ut nulla nostris
moribus adhærescat. Nihil erit lascivum in verbis,
nihil in factis inverecundum, nihil in affectibus
aut cogitationibus ipsis immundum patiemur. Ne-
que hoc satiis Virgo sanctissima, sed studium in ea
re nostrum versabitur, ut quos habemus in potesta-
te, iij parem, tibi honorem & amorem imper-
siant.

Ob.

90 ORATIONES

Obsecramus te igitur, ac petimus, per illa misericordiæ viscera, quæ ad ipsas nequissimorum peccatorum preces commoveri solent, ut, quod devovemus tibi obsequium, gratum, accepimusque habeas, nosque infideles, sinceros, constantesque servos admittas. Noli permittere, Virgo sanctissima, nos ut dies ulla datæ fidei immemores arguat. Amove diligenter à nobis plenas periculis occasiones, contra quas stare probatissima innocentia non sufficit. Accerse nobis ab uberrimis, inexhaustisque divinæ misericordiæ fontibus illa præsidia, quibus freti nihil ab infanis vanitaris ambitionis fulgoribus, nihil ab humanarum rationum momentis, nihil ab illecebris voluptatum lenocinijs timendum habeamus.

Verum hoc à te postulamus in primis, ut, cùm ad ultimam vitæ nostræ metam pervererimus, in his tristissimis temporum casibus uberior auxilium impertias. Ac si forte vel morborum aculei, vel propinquæ mortis horror, vel divinorum judiciorum metus tui invocandi nominis facultatem adimant, memento tunc, qualem te futuram esse infideles servos ac filios promiseris; protege nos sub umbra alarum tuarum; ut illæsi per te, & incolumes æternum prædicemus, nemini, qui Mariam coluerit, & amaverit, in extremo die male unquam fuisse.

DE